

De Wegwachteres

De huidige wegwachteres heeft zich gemoderniseerd, zoals de spoorweg. Voortaan zult ge tevergeefs, langs de spoorbanen, zoeken naar de vrouw die daar eertijds stond vóór het wiel van haar windas, rad van tong, de haren in de wind en de handen in de zijde, een blauwe voorschoot scheef over het lichaam getrokken en de voeten stevig gestut in een paar klompen. Die stoere en vaak barse verschijning is voor altijd verdwenen; ik ken er geen meer.

Sedert de oorlog, heeft de wegwachteres haar toilet gemaakt. Zij verschijnt nu in de deur van haar nette loge, sierlijk opgesmukt als een nieuwe pop: gekruld haar, rode lipjes, een frisse blouse, een rok naar de laatste mode, nylonkousen, lichte schoenen; zo groet zij vriendelijk, een ietsje koket, de mannen van de treinen of van de baan, de werkmakkers die iedere dag voorbijtrekken en in hun wonderende blik haar bevallig beeld meedragen.

Bijna zonder een schijn van inspanning, beweegt zij het wiel dat de weggebruikers een heilzame stilstand oplegt. Al werd zij bekoorlijker en slanker, toch heeft de wegwachteres haar juiste zin voor waakzaamheid en tucht niet verloren. In de verplichte afzondering van de loge weerklonk een bel; de orders zijn formeel: de onverbiddelijke spoorbomen moeten de weg dadelijk afsluiten en het verkeer doen stoppen.

Heeft de trein een weinig vertraging? De rijen auto's worden langer aan weerskanten van het spoor, de verwaande automobilisten worden ongedurig, de toeters razen en tieren... De wegwachteres wil ze niet horen; zij trekt zich ongevoelig terug in haar schuilplaats en wacht, achter het raampje dat uitgeeft op het spoor, de komst van de trein af. Hij zal haar verlossen van het domme, zenuwslpend lawaai dat die haastige 'kilometervreters' maken. Komt de trein nog niet aan? Het hekje klapt toe achter een laatste voetganger die zich over de sporen spoedt, benijd door de anderen die trappelen van ongeduld. De wegwachteres komt weer naar buiten en, zonder een blik te gunnen aan de sidderende voertuigen op de weg, blokkeert zij de doorgang voor voetgangers. Daar is de trein eindelijk! Terwijl hij voorbijtrekt, luistert zij scherp naar de schel. Niets? Er wordt geen andere doortocht aangekondigd. Daar buigt zij zich reeds, automatisch en soepel, over de zwengel die de weg weer openstelt.

Herhaaldelijk zal zij, in de loop van de dag, dezelfde eentonige bewegingen uitvoeren; eindelooze uren lang zal zij, alleen, waakzaam en onverzettelijk blijven wachten op het rinkelen van de telefoon.

Al schijnt een mals zonnetje, al regent het pijpestelen of al vriest het stenen uit de grond, toch blijft de wegwachteres, op werkdag en zondag, steeds aan haar enge post geklonken, onophoudelijk waken om het leven van de voorbijgangers te vrijwaren.

Een gemakkelijke taak, zult ge zeggen! Ja, zeker, als de moeite alleen maar gemeten werd naar de lichamelijke inspanning. In werkelijkheid is het een vervelende, afmattende, glansloze taak, een ondankbare taak tevens die toch zo zwaar weegt! Luisteren, onophoudelijk toekijken en steeds dadelijk gehoorzamen.

Een enkele tekortkoming, de verstrooidheid van een enkel ogenblik, kan de noodlottige botsing, de dood betekenen voor de automobilist of de voetganger die op haar bescherming rekende, kan het onvrijwillige, moordende drama ontketenen, dat het geluk van een onbekend gezin en het hare vernietigt, kan de knagende wroeging en de radicale, onvermijdelijke sanctie meeslepen...

Daarom hangt gedurig, boven de loge van de wegwachteres, een sluimerende

angst; de beduchtheid voor een schuldige, maar toch zo menselijke, vergeetachtigheid. Gelukkig wordt die kommer wat verzacht door een onverdroten stiptheid en de overtuiging dat het werk feilloos uitgevoerd werd. En dat verklaart waarom de wachteres, wanneer haar prestatie voorbij is, zich van die druk ontdoet, waarom haar ontspannen wezen blijmoediger schijnt.

Elke bezigheid heeft haar lasten; die van de wegwachteres zijn allesbehalve licht want de verantwoordelijkheid weegt zwaar.

Laten wij ons neerleggen bij de onontbeerlijke strengheid van haar consigne en laten wij het niet betreuren dat zij ons voor haar gesloten overweg ophoudt. Wat betekent een minuut tegenover de eeuwigheid? De wegwachteres weet wat zij doet en voert haar werk stipt uit.

Laten wij die ernstige werkster begripen, laten we haar eerbiedigen en laten we ons gelukkig achten om de reddende aanwezigheid van die onverstoerbare 'engelbewaarder' der overwegen.

Waar zij niet aanwezig is, loert de dood. Dat mogen wij nooit vergeten!

S. VILLE.

